24. 3. 2023

ID: 116135

Náhrada škody zaměstnancem, břemeno tvrzení, břemeno důkazní

Zákonem stanovený zákaz používat pro svou osobní potřebu výrobní a pracovní prostředky zaměstnavatele je absolutní; stanovení rozsahu souhlasu k použití výrobních a pracovních prostředků zaměstnavatele pro osobní potřebu zaměstnance (zaměstnanců) je zcela na vůli zaměstnavatele. Zaměstnavatel není povinen při předání výrobního či pracovního prostředku (včetně mobilního telefonu) zaměstnanci „zakazovat" jejich použití pro soukromé účely, popř. přikazovat jejich užití pouze a výlučně pro účely výkonu závislé práce; tato povinnost vyplývá pro zaměstnance ze zákona, byť samozřejmě nic nebrání tomu, aby byla součástí informace o obsahu pracovního poměru, popř. vnitřního předpisu, s nímž musí být zaměstnanec seznámen v souvislosti s uzavřením pracovní smlouvy a nástupem do práce (srov. ustanovení § 37 odst. 1 a 5 zák. práce).

Tzv. negativní tvrzení se v občanském soudním řízení zásadně neprokazují, účastník, který tvrdí negativní skutečnost, nenese ohledně této skutečnosti důkazní břemeno. Pokud by protistrana toto negativní tvrzení popřela, nesla by sama důkazní břemeno ohledně svého pozitivního tvrzení. Pakliže je břemeno důkazní bezprostředně spjato s břemenem tvrzení, pak nelze účastníka, jehož nakonec důkazní břemeno netíží, nutit, aby tvrdil skutečnosti, které prokazovat nemusí (a mnohdy ani nemůže).

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky č.j. 21 Cdo 2464/2022-164 ze dne 29.11.2022)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobkyně N. se sídlem v XY, IČO XY, zastoupené Mgr. T.M., advokátem se sídlem v P., proti žalované A. Z., narozené dne XY, bytem ve XY, zastoupené Mgr. P.Ř., advokátem se sídlem v D.B., o 92.235,76 Kč, vedené u Okresního soudu Brno-venkov pod sp. zn. 14 C 276/2019, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. listopadu 2021, č. j. 49 Co 17/2021-127, opraveného usnesením ze dne 31. ledna 2022, č. j. 49 Co 17/2021-144, tak, že dovolání žalobkyně proti výroku I. v rozsahu, v němž bylo rozhodnuto o potvrzení rozsudku soudu prvního stupně ve výroku o náhradě nákladů řízení, jakož i proti výroku II. rozsudku krajského soudu, se odmítá. Rozsudek krajského soudu se zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 31. 10. 2019 se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 92.235,76 Kč. Žalobu zdůvodnila zejména tím, že žalovaná jako zaměstnanec žalobkyně v rámci výkonu práce používala mobilní telefon a SIM kartu s telefonním číslem XY k plnění pracovních povinností, že provoz telefonního čísla byl plně hrazen zaměstnavatelem, a že v době čerpání mateřské dovolené od 1. 4. 2015 do 1. 10. 2019 žalovaná bez souhlasu zaměstnavatele užívala telefonní číslo výhradně k osobním účelům. Žalobkyni tak vznikla škoda – náklady na užívání SIM karty v celkové výši 92.235,76 Kč.

2. Žalovaná s žalobou nesouhlasila a vznesla námitku promlčení. Uvedla, že uvedený mobilní telefon s předplacenou SIM kartou dostala darem od svého manžela M. Z., který byl v rozhodném období jednatelem žalobkyně, a že věděl, že žalovaná i po nástupu na mateřskou dovolenou používá

telefonní číslo hrazené žalobkyní, neboť v té době žili jako rodina ve společné domácnosti. Namítla, že telefonní číslo používali všichni členové domácnosti, a že kdyby jednatel žalobkyně nesouhlasil s tím, aby žalovaná hrazené telefonní číslo používala, jistě by ji na to upozornil. Protože se tak nestalo, považovala to žalovaná za konkludentní souhlas zaměstnavatele, že hrazené telefonní číslo může užívat i v době mateřské dovolené.

3. Okresní soud Brno-venkov rozsudkem ze dne 19. 11. 2020, č. j. 14 C 276/2019-76, žalobu zamítl (výrok I.) a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení 27.424 Kč k rukám zástupce žalované (výrok II.). Dovodil, že vzhledem k tomu, že žaloba byla podána 31. 10. 2019, jsou nároky žalobkyně za období od dubna 2015 do října 2016 (ve výši 41.381,85 Kč) promlčené. Dospěl k závěru, že postoj žalobkyně jako zaměstnavatele je třeba považovat za konkludentní souhlas s užíváním hrazeného telefonního čísla žalovanou i v době její mateřské dovolené. Manžel žalované M. Z. byl jednatelem žalobkyně až do 21. 6. 2019, v době, za kterou se žalobkyně domáhá náhrady škody, vedli jednatel společnosti a žalovaná společnou domácnost, jezdili na společné dovolené, měli druhé dítě, je tedy nemyslitelné, že by manžel žalované (jednatel společnosti) nevěděl o tom, že žalovaná telefon stále používá. Žalovaná musela postoj manžela (jednatele žalobkyně) vnímat jako souhlas s užíváním telefonu i v době mateřské dovolené. Žalobkyně přes poučení soudu neprokázala zavinění žalované na tvrzené škodě na majetku žalobkyně, s ohledem na okolnosti (manželský vztah, vedení společné domácnosti, trávení společných dovolených) nemohlo žalovanou vůbec napadnout, že by její manžel (jediný jednatel společnosti) požadoval, aby společnosti uhradila zaplacené telefonní hovory. Žalovaná se o tomto požadavku žalobkyně dozvěděla až z výzvy ze dne 1. 10. 2019.

4. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 8. 11. 2021, č. j. 49 Co 17/2021-127, opraveným usnesením ze dne 31. 1. 2022, č. j. 49 Co 17/2021-144, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok I.) a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení 20.267 Kč k rukám advokáta Mgr. Petra Řeháka (výrok II.). Dospěl k závěru, že na žalobkyni bylo, aby v řízení tvrdila a prokázala skutečnost, že žalovaná v době čerpání mateřské dovolené užívala telekomunikační zařízení žalobkyně pro osobní potřebu bez jejího souhlasu, aby uvedla konkrétní skutkové okolnosti, za nichž došlo k předání telekomunikačního zařízení žalované, z nichž by bylo možno usuzovat na to, že žalovaná souhlas žalobkyně k jeho užívání pro osobní potřebu neobdržela. Poté, co odvolací soud vyzval žalobkyni k doplnění skutkových tvrzení – kdo, kdy a za jakých podmínek předal žalované do užívání mobilní telefon žalobkyně, zda, kdy a jakou formou byl žalované udělen souhlas s užíváním tohoto zařízení k soukromým účelům a zda, kdy a jakou formou jí byl tento souhlas odebrán – žalobkyně pouze sdělila, že jí není známo, která konkrétní osoba předala žalované mobilní telefon a SIM kartu, že na SIM kartu se předávací protokoly v té době nevztahovaly, že žalovaná nedostala telefon jako vánoční dar od jednatele žalobkyně, jak tvrdila, ale že předmětnou SIM kartu obdržela na personálním oddělení za účelem výkonu práce, že dnem aktivace SIM karty používané žalovanou byl den 19. 5. 2014, že souhlas s užíváním zařízení k soukromým účelům nebyl žalované udělen a nemohl jí být tedy ani odebrán. Odvolací soud dospěl k závěru, že žalobkyně neuvedla do řízení dostatečné konkrétní skutkové okolnosti umožňující jednoznačně dovodit, že žalovaná užívala telekomunikační zařízení žalobkyně k osobní potřebě bez jejího souhlasu.

5. Proti rozsudku odvolacího soudu (proti všem jeho výrokům) podala žalobkyně dovolání. Namítla, že odvolací soud se při řešení právní otázky, „jaké rozhodující skutečnosti je žalobce (poškozený zaměstnavatel) povinen tvrdit a prokázat v řízení o náhradu škody podle § 250 odst. 1 zákoníku práce v návaznosti na § 316 odst. 1 zákoníku práce“, odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu (rozsudku NS ze dne 25. 9. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2811/2013, ze dne 18. 3. 2008, sp. zn. 21 Cdo 480/2007, nebo ze dne 21. 2. 2002, sp. zn. 21 Cdo 300/2001). Žalobkyně podáním ze dne 8. 11. 2021, které založila do spisu, uvedla (tvrdila), že žalovaná předmětnou SIM kartu obdržela na

personálním oddělení za účelem výkonu práce (jiné pokyny neobdržela) a že žalované nebyl udělen souhlas s užíváním mobilního telefonu k soukromým účelům. Domnívá se, že budou-li tato tvrzení prokázána, unesla žalobkyně ohledně tohoto odpovědnostního předpokladu břemeno tvrzení. Nesouhlasí-li žalovaná s tímto tvrzením, musí tvrdit, že souhlasem disponovala. Žalobkyně tvrdila všechny rozhodné skutečnosti a k tomu navrhovala i důkazy, ty však soud neprovedl, neboť to považoval za nadbytečné. Žalobkyně od počátku tvrdila, že žalovaná využívala SIM kartu pro osobní účely bez jejího souhlasu. Odvolací soud žalobkyni nevysvětlil, v čem by její tvrzení o negativní skutečnosti mělo být nedostatečné a jak musí žalobkyně negativní skutečnost tvrdit. Jedná se o neřešenou právní otázku „rozsahu tvrzení negativní skutečnosti“. Žalovaná porušila pracovní povinnosti (§ 316 odst. 1 zákoníku práce) tím, že služební mobilní telefon, který převzala od zaměstnavatele k výkonu práce, používala po nástupu na mateřskou dovolenou k osobním účelům bez souhlasu zaměstnavatele. Žalobkyně jako zaměstnavatel není povinna prokazovat negativní skutečnost v podobě neudělení souhlasu, ale je toliko povinna tvrdit, že žalovaná jako zaměstnanec využívala SIM kartu pro osobní účely bez jejího souhlasu. Žalobkyně byla ale postupem soudu nucena prokazovat negativní právní skutečnost. Podle judikatury dovolacího soudu nelze prokazovat negativní skutečnosti (rozhodnutí NS ze dne 29. 8. 2011, sp. zn. 26 Cdo 2341/2009, ze dne 27. 2. 2001, sp. zn. 25 Cdo 1167/99, nebo ze dne 10. 1. 2017, sp. zn. 20 Cdo 5510/2016). Navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu i soudu prvního stupně zrušil a aby věc vrátil k dalšímu řízení.

6. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání žalobkyně podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

7. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

8. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

9. Dovolatelka výslovně napadla rozsudek odvolacího soudu „ve všech výrocích“, tedy i ve výrocích, jimiž odvolací soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Nejvyšší soud v této části dovolání podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl, protože směřuje proti výrokům, proti nimž není dovolání přípustné [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.].

10. Dovolání je přípustné pro řešení otázky rozvržení břemene tvrzení a břemene důkazního v řízení o náhradu škody, způsobené zaměstnancem užitím telekomunikačního zařízení zaměstnavatele pro soukromé účely bez svolení zaměstnavatele, která nebyla doposud ve všech souvislostech v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešena.

11. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání je ve věci samé důvodné.

12. Projednávanou věc je třeba i v současné době posuzovat – vzhledem k tomu, že předmětem řízení je nárok na náhradu škody, která měla žalobkyni vzniknout nejpozději do dne 1. 10. 2019 – podle

zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění účinném do dne 31. 5. 2020 (t. j. přede dnem, kdy nabyl účinnosti zákon č. 366/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů) – dále jen „zák. práce“.

13. Podle ustanovení § 250 odst. 1 zák. práce zaměstnanec je povinen nahradit zaměstnavateli škodu, kterou mu způsobil zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

Podle ustanovení § 316 odst. 1 zák. práce zaměstnanci nesmějí bez souhlasu zaměstnavatele užívat pro svou osobní potřebu výrobní a pracovní prostředky zaměstnavatele včetně výpočetní techniky ani jeho telekomunikační zařízení. Dodržování zákazu podle věty první je zaměstnavatel oprávněn přiměřeným způsobem kontrolovat.

14. Předpokladem pro vznik odpovědnosti zaměstnance vůči zaměstnavateli za škodu podle § 250 odst. 1 zák. práce je porušení pracovních povinností zaměstnancem, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením pracovních povinností a vznikem škody (tzv. kauzální nexus) a zavinění na straně zaměstnance. Ke vzniku povinnosti k náhradě škody je zapotřebí, aby všechny předpoklady byly splněny současně; chybí-li kterýkoliv z nich, odpovědnost za škodu nemůže nastat. Zaměstnanec odpovídá jen za tu škodu, kterou zaviněným porušením povinností při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním skutečně způsobil; není proto dána jeho odpovědnost za tu část škody, která byla způsobena porušením povinností ze strany zaměstnavatele, případně zaviněním jiného zaměstnance nebo třetích osob vně zaměstnavatele. V řízení o náhradu škody podle § 250 odst. 1 zák. práce má žalobce (poškozený zaměstnavatel) procesní povinnost tvrdit [srov. § 101 odst. 1 písm. a) o. s. ř.] a posléze i prokázat [srov. § 101 odst. 1 písm. b) a 120 odst. 1 o. s. ř.] všechny uvedené předpoklady potřebné pro vznik odpovědnosti za škodu (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 21 Cdo 2830/2013, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2014, sp. zn. 21 Cdo 1174/2013, z recentních rozhodnutí potom rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 9. 2021, sp. zn. 21 Cdo 3763/2020).

15. Zaměstnanci jsou povinni využívat výrobní prostředky pouze k vykonávání svěřených prací, řádně s nimi hospodařit, střežit a ochraňovat je před poškozením, ztrátou, zničením nebo zneužitím a nejednat v rozporu s oprávněnými zájmy zaměstnavatele [srov. § 301 písm. d) zák. práce]. Uvedené postavení zaměstnance, zejména ve vztahu k výrobním a pracovním prostředkům, je zcela pregnantně vyjádřeno v ustanovení § 316 odst. 1 větě první zák. práce, jež obsahuje výslovný zákaz pro zaměstnance, aby bez souhlasu zaměstnavatele užívali pro svou osobní potřebu výrobní a pracovní prostředky zaměstnavatele včetně výpočetní techniky, případně jeho telekomunikační zařízení. Zákonem stanovený zákaz používat pro svou osobní potřebu výrobní a pracovní prostředky zaměstnavatele je absolutní; stanovení rozsahu souhlasu k použití výrobních a pracovních prostředků zaměstnavatele pro osobní potřebu zaměstnance (zaměstnanců) je zcela na vůli zaměstnavatele (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 16. 8. 2012, sp. zn. 21 Cdo 1771/2011, který byl uveřejněn pod č. 20/2013 v časopise Soudní judikatura z oblasti občanského, obchodního a pracovního práva).

16. Z uvedeného vyplývá, že zaměstnavatel není povinen při předání výrobního či pracovního prostředku (včetně mobilního telefonu) zaměstnanci „zakazovat“ jejich použití pro soukromé účely, popř. přikazovat jejich užití pouze a výlučně pro účely výkonu závislé práce; tato povinnost vyplývá pro zaměstnance ze zákona, byť samozřejmě nic nebrání tomu, aby byla součástí informace o obsahu pracovního poměru, popř. vnitřního předpisu, s nímž musí být zaměstnanec seznámen v souvislosti s uzavřením pracovní smlouvy a nástupem do práce (srov. ustanovení § 37 odst. 1 a 5 zák. práce).

17. Důkazním břemenem se rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za to, že za řízení nebyla prokázána jeho tvrzení a že z tohoto důvodu muselo být rozhodnuto o věci samé v jeho neprospěch.

Účastník, který neoznačil důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, nese případné nepříznivé následky v podobě takového rozhodnutí soudu, které bude vycházet ze skutkového stavu zjištěného na základě ostatních provedených důkazů. Stejné následky stíhají i toho účastníka, který sice navrhl důkazy o pravdivosti svých tvrzení, avšak hodnocení provedených důkazů soudem vyznělo v závěr, že dokazování nepotvrdilo pravdivost skutkových tvrzení účastníka. Smyslem důkazního břemene je umožnit soudu rozhodnout o věci samé i v takových případech, kdy určitá skutečnost, významná podle hmotného práva pro rozhodnutí o věci, pro nečinnost účastníka [v důsledku nesplnění povinnosti uložené účastníku ustanoveními § 101 odst. 1 písm. b) a § 120 odst. 1 větou první o. s. ř.] nebo vůbec (objektivně vzato) nemohla být prokázána. Hypotéza hmotněprávní normy tedy vedle okruhu rozhodujících skutečností, které je třeba dokazovat, vymezuje též rozložení důkazního břemene; určuje, které skutečnosti je každý z účastníků povinen prokázat (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2002, sp. zn. 21 Cdo 762/2001, uveřejněný pod č. 86/2002 v časopise Soudní judikatura z oblasti občanského, obchodního a pracovního práva, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 1783/2009, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2010, sp. zn. 21 Cdo 2355/2009, uveřejněný pod č. 101/2011 v časopise Soudní judikatura).

18. I když jsou důkazní povinnost a důkazní břemeno instituty procesního práva, je závěr o tom, který z účastníků řízení (která procesní strana) je jejich nositelem, odvozen z hmotného práva; ten, kdo má podle hmotného práva povinnost tvrdit (uvést) určité skutečnosti, je povinen je (prostřednictvím označených důkazů) prokázat a nese tedy také procesní odpovědnost za to, že jeho tvrzení nebyla prokázána a že z tohoto důvodu muselo být rozhodnuto o věci samé v jeho neprospěch (srov. odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2022, sp. zn. 21 Cdo 2397/2020).

19. V řízení o nároku vyplývajícího z obecné odpovědnosti zaměstnance k náhradě škody, která měla být zaměstnancem způsobena použitím výrobního či pracovního prostředku nebo telekomunikačního zařízení pro soukromé účely, pak tedy zaměstnavateli postačuje tvrdit (ve vztahu k otázce, jakým jednáním zaměstnanec porušil své povinnosti), že zaměstnanec výrobní či pracovní prostředek nebo telekomunikační zařízení použil pro soukromé účely (pozitivní tvrzení), a zároveň, že k takovému užití neměl od zaměstnavatele souhlas (negativní tvrzení).

20. K problematice rozvržení důkazního břemene v případě prokazování tzv. negativního tvrzení (tedy tvrzení, že určitá skutečnost nenastala) lze odkázat na závěry, které Nejvyšší soud učinil již v rozsudku ze dne 29. 8. 2011, sp. zn. 26 Cdo 2341/2009, z jehož odůvodnění vyplývá, že tzv. negativní tvrzení se v občanském soudním řízení zásadně neprokazují, že účastník, který tvrdí negativní skutečnost, nenese ohledně této skutečnosti důkazní břemeno a že pokud by protistrana toto negativní tvrzení popřela, nesla by sama důkazní břemeno ohledně svého pozitivního tvrzení (srov. též usnesení Nejvyššího soudu ze dne 1. 6. 2017, sp. zn. 21 Cdo 763/2017).

21. Pakliže je břemeno důkazní bezprostředně spjato s břemenem tvrzení, pak nelze účastníka, jehož nakonec důkazní břemeno netíží, nutit, aby tvrdil skutečnosti, které prokazovat nemusí (a mnohdy ani nemůže).

22. V této věci odvolací soud dospěl k závěru, že [za situace, kdy žalovaná tvrzení žalobce o nedostatku jeho souhlasu zpochybnila tvrdíc, že „…zařízení obdržela od jediného jednatele žalovaného (správně žalobkyně – pozn. dovolacího soudu), s nímž sdílela společnou domácnost…] bylo „…k úspěšnosti žaloby třeba, aby žalobce v rámci své povinnosti tvrzení uvedl do řízení konkrétní okolnosti, za nichž došlo k předání telekomunikačního zařízení žalované, z nichž by bylo možno usuzovat na to, že žalovaná souhlas žalobce k jeho užívání pro osobní potřebu neobdržela…“.

23. Vycházeje z uvedeného právního názoru u jednání dne 8. 11. 2021 odvolací soud vyzval žalobkyni k doplnění skutkových tvrzení tak, aby z nich vyplývalo „…1) kdo, kdy a za jakých okolností předal

žalované do užívání mobilní telefon žalobkyně spolu se SIM kartou s tel. č. XY, 2) zda, kdy a jakou formou byl žalované udělen souhlas s užíváním tohoto zařízení k soukromým účelům a 3) zda, kdy a jakou formou jí byl tento souhlas odebrán…“.

24. Pakliže, podle názoru odvolacího soudu, žalobkyně podle této výzvy svá skutková tvrzení dostatečně nedoplnila, odvolací soud uzavřel, že „…žalobce v řízení ve vztahu k výše uvedeným pro rozhodnutí významným skutečnostem nesplnil svou povinnost tvrzení…“.

25. S těmito úvahami odvolacího soudu se dovolací soud neztotožnil.

26. Pakliže v řízení nebylo sporu o to, že žalovaná používala mobilní telefon a SIM kartu s telefonním číslem XY pro soukromé účely [žalovaná toto tvrzení žalobkyně potvrdila – srov. její vyjádření k žalobě ze dne 30. 12. 2019 („…žalovaná nepopírá, že … uvedený telefon byl k dispozici všem osobám v rodinné domácnosti…“)], a pakliže dále žalobkyně tvrdila, že souhlas žalované k užití telefonu (resp. SIM karty s telefonním číslem XY) nikdy nebyl udělen (srov. tvrzení v žalobě ze dne 31. 10. 2019, podání ze dne 4. 9. 2021, podání ze dne 8. 11. 2021), je závěr odvolacího soudu o významu neunesení břemene tvrzení ve vztahu ke konkretizaci skutečnosti o tom, za jakých okolností došlo k „neudělení souhlasu“ žalované s užitím mobilního telefonu, nesprávný a zatěžuje účastníka břemenem tvrzení ke skutečnostem, které tvrdit nemusí (srov. body 17. až 20. obsahu odůvodnění tohoto rozsudku).

27. Protože rozsudek odvolacího soudu není – jak vyplývá z výše uvedeného – při řešení otázky rozvrhu břemene tvrzení správný a protože nejsou dány podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud tento rozsudek (včetně akcesorického výroku o nákladech řízení) zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- Insolvenční řízení (exkluzivně pro předplatitele)
- Náhrada škody (exkluzivně pro předplatitele)
- Povinnosti nemocnice
- Převedení zaměstnance na jinou práci (exkluzivně pro předplatitele)
- Příspěvek na bydlení (exkluzivně pro předplatitele)
- Styk rodiče s dítětem (exkluzivně pro předplatitele)
- Odpovědnost za újmu
- Odměna advokáta
- Obydlí
- Územní plán
- Základní vzdělávání (exkluzivně pro předplatitele)